

Introit: **Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu. Žehnáme vám z Hospodinova domu. Hospodin je Bůh, dává nám světlo. Slavte svátek ratolestí, k rohům oltáře se ubírejte. Ty jsi můj Bůh, tobě vzdávám chválu, vyvyšuji tě, můj Bože. Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! (Žalm 118, 26-29)**

Píseň 625

Modlitba

Čtení: Jan 20, 19-29

Píseň 313

Text kázání: 1. list Janův 1. kap.

Milí přátelé, bratři a sestry,

poslední dvě neděle jsme se zamýšleli nad dvěma důležitými pilíři, na kterých má svou víru stavět každý křesťan. Tím prvním pilířem je modlitba. **Bez přestání se modlete**, říká Písmo. Jinými slovy to znamená, zůstaňte trvale v živém vztahu s Ježíšem Kristem. To neznámá nutně stále mluvit k Bohu, ale i naslouchat, být prostě neustále připojen na tomto Božím facebooku. Tím druhým pilířem, který je potřeba pro budování pevné víry, je **zůstat v Božím slovu**. Opět to neznámá mít zabořenou hlavu v Bibli a už jí nikdy nevystrčit. A ani to neznámá znát celou Bibli nazpaměť. Je to spíše o rozjímání nad důležitými Božími výroky, nad jednotlivými verši a číst Bibli jako zamilovaný dopis mě určený. Brát si také k srdci každé slovo, které se mne dotýká a aplikovat ho do svého života.

K těmto dvěma sloupům naší víry je ale potřeba přidat minimálně ještě jeden. Je to jako židlička trojnožka. Když má taková židle jen dvě nohy, a vy si na to sednete, tak samozřejmě spadnete. Je tedy potřeba vedle modlitby a zůstávání v Slově Božím přidat ještě třetí oporu. A tím je **podílení se na společenství víry**. V tom listu Janově se dovídáme o významu a důležitosti společenství víry několik důležitých informací. První je v tom 3. verši 1. kapitoly: **Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem**. Ačkoliv autorem těchto slov je pouze apoštol Jan, dovolí si použít množné číslo a mluvit za ty další, kteří s ním zakusili společenství s Pánem Ježíšem. **Co my jsme viděli a slyšeli**. Mluvit jménem celého společenství má mnohem větší význam, důležitost, autoritu, než když člověk mluví sám za sebe. Když by Jan řekl, viděl jsem a slyšel, tak by ho mnozí nemuseli brát vážně. Ovšem vědomí, že za mnou stojí celé společenství stejné víry, že jsem jeho součástí, že nám jde o společnou věc, to je přece velmi posilující i pro nás. Když si můžeme říct, my, náš sbor.

Dalším charakteristickým rysem křesťanského společenství je to, co Jan píše dál. On dosvědčuje i za ty ostatní, že **to je společenství, ve kterém je i Nebeský Otec a jeho Syn Pán Ježíš Kristus**. Ačkoliv se každý z nás může a má setkávat s Bohem na modlitbách sám za sebe, a jak říká Pán Ježíš, **ty když se modlíš, běž do svého pokoje a zavři za sebou dveře**, tak přesto máme svou víru sdílet také ve společenství církve. Pán Ježíš přece zaslubuje: **Kde se už dva, nebo tři sejdou v mém jménu, já budu uprostřed nich**. Ne že by nebyl přítomen i v tom pokojíku. Zcela určitě je, když se k Němu modlíš a rozjímáš nad Jeho slovem. Nicméně ve společenství je naše ujištění a posílení víry mnohem silnější, neboť skrze otevřená srdce bratří a sester uprostřed nás proudí více moci Ducha svatého. Vezměme si příklad třeba ze společného zpěvu chval. Kdybych já osobně zde zpíval sám, tak by to nebylo nic moc, možná byste někteří i utekli. Ano, jsou tu obdarování zpěváci, kteří kdyby zpívali sami, tak je to jistě potěšující. Když ovšem zpíváme společně, má to obrovskou sílu. Nebo když zpívá pěvecký sbor a učí nás novým písním. Anebo když husité spustili, **Kdož sú Boží bojovníci**, tak nepřítel začal utíkat. Taková je síla společenství stejné víry a stejného přesvědčení. A není to samozřejmě jen o společném zpěvu. Kdo zůstává se svou vírou sám, je o mnoho ochuzen a v mnohém velmi strádá, je slabý a často také proto klopýtá a ve víře kolísá. Vzpomeňme si právě na nevěřícího Tomáše z příběhu, který jsme četli v prvním čtení: Po Ježíšově vzkříšení, **první den po sobotě**, tzn. v neděli, **byli učedníci shromážděni, ale Tomáš nebyl mezi nimi. A tu náhle uprostřed nich stál vzkříšený Kristus**. Ta skleslost učedníků byla okamžitě nahrazena radostí. Jejich víra okamžitě stoupla z bodu mrazu na bod varu. Tam, kde byla tma, najednou bylo světlo a život. Ale Tomáš tam nebyl. A pochyboval. Nevěřil učedníkům, když mu to vyprávěli, co zažili na této první křesťanské bohoslužbě. Až se sám přesvědčil **osmého dne po sobotě**, čili další neděli. Až sám přišel do tohoto společenství věřících, setkal se se svým Pánem a mohl vyznat: „**Můj Pán a můj Bůh**.“ Myslím, že tento příběh silně ilustruje význam a důležitost společných shromáždění, zvláště těch nedělních. A křesťané mají být právě aktivní účastí na bohoslužbách svědky o vzkříšení Pána Ježíše. Neděle co neděle přece povstává **tělo Kristovo, totiž církev**, aby svým vyznáním dala najevo, že Kristus žije. Buďme tedy takovými svědky, a usilujme o to aktivní účastí. Jinak by to vypadalo, že tělo Kristovo je jakési mdlé. Možná jsi někdy skleslý a mdlý, možná nemáš náladu a tvá víra skomírá. Zůstat ovšem někde stranou působí ještě hlubší skleslost. Podívejme se na toho Tomáše, jak byl najednou oddělený od ostatních. Slovo společenství naopak znamená, že jednotlivci v tom společenství mají něco společné. Všichni učedníci krom Tomáše měli společnou zkušenost, Tomáš

tohle ale nezakoušel. Zakusil to, až ve chvíli, kdy se k učedníkům další neděli přidal. I ty se tedy přidej a tvou skleslost vymění radost a tvá víra bude posílena. Pamatuji si z dávnější doby rozhovor s jednou postarší sestrou. Ta říkala: **Když jsem mohla, tak jsme do kostela moc nechodila, a jak je mi to dnes líto, dnes bych tak ráda šla, ale už mne nohy a zdraví neslouží...** Ty, kteří už dnes nemohou do společenství víry pro své zdraví a stáří ovšem zůstávají součástí těla Kristova. Proto bychom je měli povzbuzovat, navštěvovat a modlit se za ně. Stále mají podíl na společenství víry. Zvláště když se za své společenství také modlí. Propojení na modlitbách skrze Ducha svatého můžeme tak být všichni. Vzájemně se podpírat a žehnat si. To je velký výsada těch, kteří tvoří společenství víry. Každopádně bych chtěl povzbudit vás, kteří ještě můžete, využijte každou chvíli a přijďte do shromáždění. Ostatně tak nám vyzývá Písmo: **Zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství.** A jak se na něm máme podílet? Aktivní účastí při různých shromážděních, konáních nějaké služby, modlitbou a žehnáním třeba i z domu. Finančními dary a podporou různých projektů a aktivit. Anebo jakoukoliv pomocnou rukou. Úkolem společenství je ale také to **zvěstujeme i vám, abyste se podíleli.** Tzn., i my máme zvěstovat a zvat další, aby se také podíleli. Vždyť Pán Ježíš zve každého a Boží vůlí je, aby všichni byli zachráněni.

Někdo si ale řekne, já jsem velký hříšník, já tam přece nemohu ani přijít. Další si ale naopak řekne, na co si ti křesťané hrají. Tváří se v kostele jako svatoušci a přitom vím, že to s tou jejich svatostí je trochu jinak. A je to jinak. A my to víme přece všichni. Nikdo z nás není dokonalý, všichni jsme hříšníci. Jenže právě dalším charakteristickým rysem pravého společenství víry je, že to je společenství hříšníků. Ovšem společenství omilostněných hříšníků. A omilostněn je ten, kdo si uvědomuje závažnost svých hříchů a hluboce jich lituje. Když bychom ale říkali a mysleli si, že jsme bez hříchu, pak **klameme sami sebe a pravda v nás není**, jak píše dál velmi jasně apoštol Jan. **Jestliže ale vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti.** Myslím, že zde může nalézt jasnou odpověď každý, kdo se cítí provinilý. A právě ve společenství víry bychom měli tuto milost zakoušet. Jak? Tím, že doznáváme své hříchy a taky odpouštíme jeden druhému. A také tím, když nasloucháme Božímu slovu. Vždyť Pán Ježíš přece říká: **Vy jste již čisti, pro slovo, které jste slyšeli.** V tom tedy nacházíme další veliký význam společenství víry.

Vraťme se ale, bratři a sestry, k té stoličce o třech nohách. Tak jak by nám nestačilo se jen modlit, to je ta jedna opěrná noha, tak jak by nám nestačilo jen znát dobře Písmo svaté, tak by nám také nestačilo chodit a aktivně se podílet na společenství víry. Potřebujeme ve svém životě budovat a posilovat všechny tři tyto pilíře. A pokud možno vyváženě. Když bychom si např. vzali, že chodíme do shromáždění, ale přitom se nemodlíme a neznáme Písmo, pak je to spíše chození ve tmě. Pak by platilo to, co dále říká apoštol Jan: **Říkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu.** Chozením ve tmě je zde příkladně vlastně neupřímnost, pokrytectví. Chozením ve tmě zde je vlastně tvrzení, že mám společenství s Bohem. Ale pokud se nemodlím a nezvu Ježíše do svého života, pokud s Ním skrze Ducha svatého ve svém nitru nezakouším opravdové a niterné společenství, pokud nemám živou víru, pak zůstávám ve tmě a mé křesťanství je plané, vlašné, povrchní a formální. Proto nás Jan zve, abychom začali u sebe. A byli k sobě upřímní. Chozením ve tmě může být také zůstávat a **podílet se neužitečných skutcích tmy.** Opravdovým pokáním a oddělením se od všelijakých nepravostí však můžeme přijmout ospravedlnění. Jak poznám, jestli chodím v dostatečném světle a ne ve tmě? Prožívám vděčnost, radost, víru, mám lásku k druhým, pokoj ze smíření a ospravedlnění. Chození ve tmě naopak je nevděčnost, skleslost, nenávisť, neodpuštění, neklid, nespokojenost. Apoštol Jan se ale zmiňuje ještě o jednom a dosti zásadním znaku, zda chodíme ve světle, anebo ve tmě. **Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu.** Jestliže chodím ve světle Boží přítomnosti v Duchu svatém, dává mi Bůh do srdce obrovskou touhu jít a mít společenství s ostatními bratřími a sestrami. Jestliže tuto touhu nemám, pak je to jistě k zamyšlení, zda chodím ve tmě, anebo ve světle. Z toho verše si ale můžeme vzít ještě jednu velmi užitečnou informaci. Pokud chodím ve světle a tudíž taky do společenství bratří a sester, kde je přítomen také skrze Ducha svatého Nebeský Otec i Boží Syn, pak se na mě naplňuje důležitá pravda Písma svatého. **Krev Ježíše, Božího Syna, nás očisťuje od každého hříchu.** Tak to říká ten verš: **Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu.** Můžeme si pod tím představit např. účast při Večeři Páně, ale také upřímné vyznání a pokání. Přeji vám a vyprošuji, milí přátelé, abyste chodili ve světle a abychom všichni měli podíl na společenství víry. Necht' ale také jsou všechny ty tři pilíře, ty tři nožky trojnohé židle ve vašem životě také vyvážené. Amen. Modlitba píseň 763

Slovo poslání: 1. Korintským 10, 15 - 24

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Píseň 426